

den egentlige Forhandling til et Fællesudvalg. Jeg vil tillade mig at opstille et lignende Alternativ i samme velvillige Aand overfor det ærede Mindretal. Jeg maa formode, at den Holdning, det har indtaget i denne Sag, kun kan forklares paa en af to Maader: enten at det vil opfatte at hde sit værdifulde Bidrag til dette Spørgsmaals Løsning til et Fællesudvalg, eller ogsaa at det kun har havt det Formaal at finde et Paaskud, bag hvilket det kunde søge at dække Afslivelsen af dette Lovforslag, opstille et Skjærmbret, bag hvilket der vilde være en gunstig Lejlighed til at undlive det for de Faktorer, som maaſke hellere end gjerne ville paatage sig dette Sværv. Hvis dette Sidste skulde være Tilfældet — jeg opstiller det kun som et Alternativ — tror jeg, at Flertallet i dette Thing kun kan være Mindretallet taknemligt for den Betænkning, det har afgivet. Hvis det havde været overladt til Flertallet selv at skrive Mindretallets Betænkning, kunde det ikke være gjort paa nogen heldigere Maade.

Den høitærede Ministers Holdning overfor denne Sag forekommer mig at være i fuldstændig Overensstemmelse med det Standpunkt, som Mindretallet har indtaget. Det kan ikke nytte, at man nok saa meget vil benegte det; der er fra Udvalgets Flertals Side viist en afgjørende Imødekønnen paa flere Punkter ligeoverfor Regjering og Lands-thing, og naar man erindrer, at fra den modsatte Side er man kommen til dette Thing med sine Fordringer uden i nogen-ſomhelst Henseende at slaa af paa dem, lader det sig ikke bestride, at dette Thing har indtaget en mindre outreret Stilling end de andre Lovgivningsfaktorer. De Udtalelser, som igaar faldt fra den høitærede Finanzministers Side, og som bleve tilstrækkeligt understregede med „Hør“ fra dette Things Side, ere i denne Henseende meget karakteristiske. For det Første Ønsket om en „rolig og saglig“ Forhandling og dernæst den Erklæring, at, naar man alvorlig vil naae til et Resultat i en eller anden Sag, skal man ikke opstille Fordringer, man paa Forhaand veed, at den anden Part ikke vil gaa ind paa. Dette er unægtelig gyldne Regler og dobbelt interessante i den høitærede Finanzministers Mund. Jeg vil tilstaa for de Herrer, at i Betragtning af den Stilling, som det høie Ministerium og Mindretallet har indtaget overfor dette Forslag, nærer jeg for mit Bedkommende ikke noget-ſomhelst Haab om, at denne Sag foreløbig vil kunne føres igjennem. Forjaavidt man i den Henseende skulde have næret nogen Illusion, maa ethvert Haab, tror jeg, være bristet. Hvis vi

sende Loven herfra til det andet Thing, maa vi være fuldstændig forberedte paa, at den simpelthen gaar til Retterstedet. For at spare den for denne uhyggelige Hændelse kunde der maaſke være Grund til ikke at sende Loven videre. Jeg tror, at, naar der ikke kan opnaas Andet, er det i og for sig tilstrækkeligt konstateret ved Alt, hvad der er foresaldet, at dette Thing har været villigt til at forsøge paa en Gjennemførelse af denne Reform; men at dette ikke har været muligt efter den Holdning, man fra anden Side har indtaget. — Videre har jeg i Diebliffet ikke at udtale.

Holstein: Jeg vil kun med et Par Ord udtale min Forbauselse over den Maade, hvorpaa Udvalgets Bestræbelser ere blevne modtagne heri Salen. Vi have faaet til Behandling et Forslag til en Toldlov, som Regjeringen har været flere Aar om at beslutte sig til at affatte, og som Landstthinget har været to Aar om at gjøre færdigt, og dette Forslag faae vi her sendt ind i dette Thing med en Erklæring fra alle Sider om den Sags store Vigtighed for Landet, om det Ønskelige i saa snart som muligt at bringe denne Sag videre, ledjaget fra forskjellige Sider med den Haan, som altid hører til, naar man taler til Folkethinget som et visnende Thing, der Intet kan bringe tilveie, og for hvilket alle Sager dø. Vi gjør alt dette til Skamme, idet vi paa Grund af, at Thinget mangfoldige Gange tidligere har behandlet denne Sag, hurtigt udarbejder et Forslag til en Toldlov og begynde paa at behandle de andre Love i Udvalget og søge saa snart som muligt at faae dette Forslag til Toldlov bragt herind i Salen og derfra over igjen i Landstthinget. Vi gjøre alt dette for at faae en Realitetsforhandling i Gang for at høre Regjeringens og det andet Things Mening, for at lære Regjeringens Stilling at kjende og for at fremme denne, som det hedder, for Landets Interesser saa vigtige Sag endnu i denne Samling. Men dette besvares fra anden Side, fra vore ærede Modstandere: Høre og fra den høitærede Regjering derhen, at vi have gjort alt Muligt for at hindre denne Sags Fremme. Jeg er derved kommet til det Resultat, at Folkethinget i Grunden ikke kan behandle nogen Sag, thi behandler det den ikke, saa visner den, og behandler det den, hindrer det dens Fremme. Det er overhovedet meget vanskeligt for Folkethinget at være et nyttigt Led i Statsmasti-neriet, og naar man ser hen til de Argumenter, der anføres mod os for at bevise at vi have ødelagt denne Sag eller hindre dens lykkelige Fremme, samle de sig i Grun-